

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 3
BỆNH DỊCH

Kỳ 3:

-4-

Nắng rất bỏng. Ở trên sườn đồi trơ sỏi đá, nắng càng dữ dội hơn làm cho sườn đồi nóng bỏng như muốn bốc lửa.

Anh Khả và Trung ra sức đào trên một khoảnh bằng phẳng ở ngọn cao nhất của dãy đồi Quan. Những nhát cuốc chim bỏ xuống sườn đồi lớn nhón sỏi đá cứ bật ngược trở lại. Đôi khi, những hòn sỏi lớn gặp lưỡi cuốc lại phát ra tiếng gằn chói tai và những tia lửa màu xanh. Trong một cái lon nhỏ đặt cạnh đó là một nắm hương đang bốc khói nghi ngút.

Sau hơn một giờ đồng hồ đào bới cật lực, họ đã moi được một cái hố hình chữ nhật theo phần mộ bên trên. Càng đào sâu xuống, đất càng mềm hơn và công việc xem ra có vẻ thuận lợi.

Khi đã chạm tới phần ván thiên màu đen, họ dừng lại nghỉ ít phút. Hai người lên miệng hố ngồi hút thuốc. Trong khi Trung chăm chú quan sát những ngôi mộ xung quanh, anh Khả nhìn xuống thung lũng Vàng ngay dưới chân đồi. Toàn cảnh bên dưới hiện lên giống như một bức tranh sống động: khắp thung lũng, dọc theo dòng suối Khó, tràn đến tận bờ sông Hoàng là những lều lán ngổn ngang như một bãi chợ lộn xộn với đủ màu sắc. Hàng

trăm con người đang nhón nháo đi lại qua các hố đất đỏ như máu. Trên cái nền ấy là tiếng cười nói, tiếng la hét xen lẫn trong tiếng cuốc, thuổng xĩa vào lòng đất nghe nặng nề. Thung lũng Vàng giống như một cơ thể đầy những vết lở loét đang bị đàn kiến dữ xúm vào rĩa rới quyết liệt.

Anh Khả thở dài. Với bản tính hồn nhiên, chân thật của mình, anh không thể hiểu nổi tại sao con người lại có thể tự dày dọ mình như thế chỉ vì những hạt vàng li ti lẫn trong sỏi đá? Nhưng anh chưa nói ra cái ý nghĩ ấy thì Trung đã giục anh đào tiếp.

Trong khi hai người đang thận trọng dùng xẻng gạt lớp đất trên làn ván thiên thì bỗng có một tiếng cười cụt ngắn vang lên ngay trên miệng hố. Họ giật mình ngẩng lên. Trên miệng hố có ba khuôn mặt đang cúi xuống nhìn họ bằng những ánh mắt không báo hiệu điều gì tốt lành.

-Hai thằng bay đào bởi cái gì thế? - Cái mặt có hàm răng vàng khè hỏi.

Hai anh em Khả còn chưa kịp trả lời, cái mặt có hàm râu quai nón rậm rạp đã tiếp luôn:

-Đào cái mả cha chúng mày hay sao mà đào hăng thế?

Trong khi đó, khuôn mặt thứ ba dài thượt như lưỡi cuốc thì có vẻ nôn nóng hơn. Hắn quát lên:

-Hai thằng lên đây ngay. Nhanh lên không ông chôn sống bây giờ.

Chùng như để tăng thêm hiệu lực cho lời đe dọa ấy, tên vừa nói vớ luôn lấy cái xẻng trên miệng hố, xúc mấy xẻng đất hất xuống làm hai người phải vội cúi xuống để tránh bị đất vào mặt. Anh Khả run bần bật. Anh nhận ra đây chính là ba tên hôm trước đã đòi tiền anh. Nhưng Trung thì bình tĩnh hơn nhiều. Anh ta nói bằng giọng trầm, bình thản:

-Thì các anh cứ để cho chúng tôi lên đã nào!

-Nhanh lên. Bọn chó đẻ! - Cái mặt có râu quai nón gầm gừ.

Trung bám vào miệng hố trèo lên trước. Anh Khả cũng lập cập lên theo. Anh hiểu rằng bọn chúng vẫn nhớ mặt anh và chắc chắn lần này anh sẽ không thể rút lui một cách yên lành với chúng như lần trước.

Hai người vừa bước lên, ba tên đã xúm quanh với những ánh mắt dữ tợn. Tên có hàm răng vàng chỉ mặt anh Khả:

-Vẫn là mày! Hôm trước chúng ông đã tha cho. Vậy mà vẫn chứng nào tật nấy. Mày đào cái mả cha mày ở đây à?

Trong trường hợp này thì câu chửi ấy đã đúng. Anh Khả gật đầu và lấy giọng thật lễ phép:

-Đúng như vậy đấy ạ!

Câu trả lời thật thà ấy làm cả ba tên ngạc nhiên. Tên có bộ râu quai nón nhếch mép hỏi:

-Có phải mày định giết chúng ông?

-Dạ không - Anh Khả run run - Đúng đây là khu mồ mả của họ Dương chúng tôi. Hai anh em tôi định đưa hài cốt các cụ về để thờ.

-Mẹ cha mày! Còn già mồm hả?

Tên răng vàng quát lên và vung nắm đấm. Anh Khả hoảng hốt lùi lại. Nhưng tên mặt ngựa đã nhanh chân ngáng làm anh bị ngã nhào xuống và lăn lông lốc trên sườn đồi. Cả bọn phá lên cười. Trong khi đó, Trung vẫn đứng im lặng trước mặt chúng với ánh mắt lạnh lùng không biểu hiện rõ điều gì.

Trận cười chưa dứt, tên răng vàng lại quát lên:

-Thôi, đùa thế đủ rồi! Nào, có đưa đây không thì bảo!

-Các anh nói đưa cái gì cơ? - Trung hỏi nhã nhặn.

-Mẹ cha mày, đừng có vờ vịt! Ông thì lại đánh vỡ cái mặt mẹ mày ra bây giờ!

Tên răng vàng nói và định sấn vào. Nhưng tên có râu quai nón đã giơ tay ngăn lại:

-Khoan đã. Nếu nó không biết, ta sẽ giải thích cho chúng hiểu. Còn nếu chúng vẫn không chịu, lúc đó hăng hay.

Tên mặt dài như mặt ngựa lên giọng giảng giải:

-Chúng bay phải nộp tiền. Khu vực này là của bọn tao. Thằng nào đào cũng phải trả tiền thuê đất.

-Sao lại thế? Trung ngạc nhiên - Đi bốc mộ sao phải trả tiền thuê đất? Mà đây lại là đất của cha ông chúng tôi?

Chùng như không nén được nữa, tên có râu quai nón cắt ngang lời Trung bằng một câu của tục tĩu và xắn tay áo lên:

-Còn lý sự hả? Có nôn “tì” ra đây thì bảo!

Thấy tình hình quá căng thẳng, anh Khả lồm cồm bò dậy hỏi:

-Chúng tôi phải nộp bao nhiêu?

-Mỗi thằng năm “tì”. Hai thằng vị chi là mười tì. Nhưng chỉ được đào bởi trong một tuần thôi. Sau đó, muốn làm tiếp thì lại nôn “tì” tiếp!

-Mười tì tức là bao nhiêu hử anh? - Anh Khả thật thà hỏi.

Tên mặt ngựa cười gằn, giải thích:

-Mười tì tức là 100 nghìn đồng. Mà nên nhớ đó là giá cực mềm đấy các con ạ! Ở dưới thung lũng, mỗi tuần một thằng phải nôn ra cho tụi này tròn một chỉ kia!

Anh Khả ngơ ngác. Anh không thể hình dung lại phải nộp một số tiền lớn đến như thế. Trong khi đó, tên có hàm răng vàng lại quát lên:

-Nào. Nôn tiền ra nhanh nhanh lên. Nôn ra hay là muốn chúng ông cho “ăn trầu”?

Trung nhả nhận:

-Các anh cho chúng tôi khát được không?

Câu nói ấy chưa dứt, cả ba đưa hét lên một tiếng rồi lao bổ vào họ. Ngay trong cú đòn đầu tiên của chúng, anh Khả đã bị một cú đá trúng vào ngực và ngã nhào xuống. Còn Trung thì đã né tránh được những đòn đánh tới một cách thật dễ dàng...

Không thềm để ý đến anh Khả đang nằm còng queo, cả ba đưa quây lấy Trung. Chúng hiểu rằng đây mới là đối thủ. Khi thấy chúng cũng rút dao ra,

cầm lăm lăm trên tay, anh Khả nhắm nghiền mắt lại. Anh nghĩ rằng số phận của anh và người em họ đã được định đoạt.

Có lẽ phải tới vài phút, anh Khả chỉ nghe thấy những tiếng thờ hòng hộc, tiếng gầm gừ văng tục, tiếng những thân hình bị đánh ngã lăn lông lốc kèm theo những tiếng rên đau đớn nấc nghẹn. Anh cứ nhắm mắt nằm cuộn tròn bên miệng hố cho đến khi sự im lặng trở lại. Có tiếng chân của một kẻ nào đó đang tiến lại gần anh. “Bây giờ là đến lượt mình đây” - Ý nghĩ ấy làm anh co rúm lại như một con tê tê cố giấu mình trong lớp vảy. Trái tim run rẩy của anh như ngưng lại khi cả một bàn tay của ai đó chạm vào người.

Bất chợt, anh nghe thấy giọng nói trầm của Trung vang lên ngay trên đầu mình:

-Anh có làm sao không?

Anh Khả bàng hoàng ngẩng lên. Trung đang cúi xuống nhìn anh với nét mặt bình thản. Anh vội vã nhòm lên nhìn quanh. Dưới ánh nắng gay gắt, anh thấy ba tên cướp đang vội vã chạy xuống thung lũng. Hình như chúng đã ngấm đòn. Tên có hàm răng vàng khấp khểnh bước trong khi hai tên kia phải đi hai bên để dìu hắn. Trong lúc đó, Trung mỉm cười và hỏi anh bằng giọng nhẹ nhàng, không hề có sự căng thẳng:

-Bây giờ ta làm tiếp chứ anh?

Anh Khả lắc đầu và nói bằng giọng vẫn chưa hết run:

-Thôi, ta về thôi chú ơi! Chúng nó sẽ trả thù đấy!

Trung lắc đầu và nói giọng cương quyết:

-Anh cứ yên tâm. Chúng mình phải làm cho xong việc đã. Khopong đưa nào dám quay lại đây nữa đâu.

Không còn cách nào khác, anh Khả miễn cưỡng đứng dậy và lập cập vớ lấy xẻng:

-Để mình tôi đào cho. Chú cứ ở trên này canh chừng chúng nó.

-Cũng được - Trung mỉm cười - Anh em mình sẽ thay nhau làm. Nhưng anh nhớ thật cẩn thận đấy nhé. Kẻo có gì bị vỡ thì toi công.

Giá như lúc khác, có lẽ anh Khả đã ngạc nhiên về lời dặn của người em họ ấy. Nhưng tâm trí đang còn hoảng hốt nên anh chỉ gật đầu rồi vội nhảy xuống hố. Trong thâm tâm, anh chỉ mong sao làm cho xong việc để tránh xa cái khu vực đầy nguy hiểm này.

Trong ngôi mộ đó, ngoài hài cốt, họ còn tìm thấy vài đồ vật bằng đồng, một ít tiền cổ cùng với hơn chục cái bát, đĩa lẫn lộn và những mảnh gốm vỡ. Trong khi anh Khả cẩn thận thu nhặt và gói hài cốt vào một tấm vải nhựa, Trung cũng cẩn thận thu lại số bát đĩa và cho vào trong ba lô của mình.

Trước khi ra về, Trung yêu cầu anh Khả chỉ những nơi có mộ và anh ta đi đến bên từng chiếc để xem xét. Họ rời đồi Quan vào khoảng giữa trưa, khi cái nắng đã trở thành những quầng lửa chói chang.

Ở dưới thung lũng Vàng, hàng trăm người đang tụ tập dưới bóng mát của những cây xanh ít ỏi còn lại. Từ mấy cái lều ven bờ sông Hoàng bỗng thấy có sự lộn xộn và những tiếng la hét lên. Chắc là lại xảy ra một cuộc đánh lộn vì say rượu hoặc do tranh giành cái gì đó. Những chuyện như thế vốn là thường tình ở khu vực này.

Hai người trở về xóm Chẹo bằng một con đường tắt men theo dây Sương Mù chứ không đi qua thung lũng.

(Còn nữa)

Đức Dũng